

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

11 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Boico Victor, Diaconu Iurie,

examinând fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Janu Anatolie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui,

Gașco Ruslan

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 22.12.2020 – 19.07.2021;

Instanța de apel: 12.08.2021 – 30.11.2021;

Instanța de recurs: 03.02.2022 – 11.05.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Fălești, din 19 iulie 2021, Gașco Ruslan a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal și în baza acestei Legii i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani 6 (șase) luni, în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor pe un termen de 4 (patru) ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

S-a încasat de la Gașco Ruslan în bugetul de stat, cheltuielile judiciare în sumă de 1.680 (una mie șase sute optzeci) lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată, în sensul enunțat, instanța de fond a reținut că Gașco Ruslan, într-o perioadă nestabilă de organul de urmărire penală până la 29 ianuarie 2020, ora 10:25 – 12:55, în timpul efectuării percheziției de către angajații de poliție ai Inspectoratului de Poliție Bălți, în domiciliul său, amplasat în s. Xxxxx, raionul Fălești, acesta, într-un dulap din bucătărie, în podul casei, precum și într-o încăpăre auxiliară, intenționat, în scop de înstrăinare, păstra ilegal, în proporții mari,

marijuană, în cantitate totală de 110,743 g, care conform raportului de expertiză chimică nr. 34/12/1- R-94 din 07 februarie 2020 emis de Centrul Tehnico Criminalistic și Expertiza Judiciare al IGP al MAI se atribuie la substanța narcotică, fiind incluse în Hotărârea Guvernului nr. 1088 din 05 octombrie 2004 și modificările ulterioare cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, Tabelul I. Substanța stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicinale, Lista nr. 1 Substanțe stupefiante.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, după indicii calificativi: păstrarea ilegală a drogurilor în proporții mari, săvârșite în scop de înstrăinare.

3. Procurorul în Procuratura raionului Fălești, Țarină Leonid, nefiind de acord cu sentința în cauză, a contestat-o cu apel, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei de către instanța de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Gașco Ruslan să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal și să-i fie aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni, în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitatea pe un termen de 4 (patru) ani.

3.1 În motivarea cererii de apel, acuzarea a invocat că deși instanța de judecată examinând probele prezentate de către partea acuzării corect a ajuns la concluzia de a recunoaște vinovăția inculpatului Gasco Ruslan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, a aplicat în mod eronat pedeapsa sub forma de închisoare cu suspendarea executării pedepsei.

Acuzatorul de stat în mod corect a orientat instanța de fond în privința aplicării lui Gașco Ruslan a pedepsei sub formă de închisoare cu executare, ținându-se cont de toate circumstanțe cauzei, cât și de personalitatea inculpatului, și anume: de lipsa circumstanțelor atenuante în săvârșirea infracțiunii, lipsa circumstanțelor agravante în săvârșirea infracțiunii în conformitate cu prevederile art. 77 Cod penal, referința de la locul de trai prin care inculpatul se caracterizează pozitiv, faptul că acesta anterior a fost suspus răspunderii penale pentru doua infracțiuni săvârșite cu intenție, și anume prin sentința Judecătorei Fălești din 04.04.2002, Gașco Ruslan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 119 alin. (3) Cod penal (în redacția Codului penal din 1961), fiindu-i stabilită o pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 80 salarii minime, iar prin sentința

Judecătoria Fălești din 14.04.2004 Gașco Ruslan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de proba de 3 ani.

Consideră că reieșind din prezența pedepselor anterioare mai blânde, care au un caracter ascendent, inclusiv neprivative de libertate, aplicate de către instanța anterior cu scop de reeducare, acestea nu și-au produs efectul scontat, acuzatorul de stat a orientat instanța de judecată referitor la aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare cu executare iar instanța nu a reținut argumentele acuzatorului de stat în latura ce ține de individualizarea pedepsei ce urma a fi aplicată.

În consecință, procurorul menționează că nu este clară poziția instanței de judecată referitor la aplicarea în mod repetat a unei pedepse sub formă de închisoare cu suspendarea executării pedepsei și stabilirea unei perioade de probațiune în privința unei persoane care anterior pe criteriu de ascensiune a beneficiat din plin de principiul umanismului de toate pedepsele prevăzută de norma penală și la moment deja este pe cale de a efectua un tur repetat al pedepselor neprivative de libertate.

Gașco Ruslan, prin sentința Judecătoria Fălești din 04.04.2002, a beneficiat de aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, ulterior prin sentința Judecătoria Fălești din 14.04.2004, acesta a beneficiat de suspendarea executării pedepsei, ca ulterior să comită din nou o infracțiune intenționată care se atribuie la categoria de infracțiunii grave și din nou să beneficieze de aplicare unei pedepsei sub formă de închisoare cu suspendarea executării pedepsei.

Subsidiar, învederează că deși instanța de fond corect a apreciat că pe caz lipsesc circumstanțe atenuante sau agravante, argumentul instanței ce ține de condițiile de viață a inculpatului și anume faptul că acesta întreține relații de concubinaj, are la întreținere doi copii minori și nu este angajat în câmpul muncii, sunt insuficiente, pentru a aplica în privința inculpatului Gașco Ruslan a unei pedepse sub formă de suspendarea executării pedepsei și aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, în situația în care inculpatul nici la urmărirea penală, nici în instanța de judecată nu a conștientizat gravitatea faptelor infracționale comise, nu a dat dovadă de careva căință sincera și în genere refuzând să dea careva declarații pe caz, iar instanța în acest mod a ignorat caracterul și esența crimei comise de către inculpat, pericolul social sporit al infracțiunii incriminate acestuia, cât și însăși personalitatea acestuia, iar înverșunarea cu care inculpatul se opune reeducării prin măsuri de pedeapsa neprivative de libertate relevă

inadvertența sa și imposibilitatea de a se adapta la normele de conduită socială unanim recunoscute într-o societate democratică.

Relevă că circumstanțele la care instanța de fond a făcut trimitere la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, ce țin de persoana inculpatului, și anume: întreține relații de concubinaj, are la întreținere doi copii minori, nu este angajat în câmpul de muncă, nu are antecedente penale, după comiterea infracțiunii nu a avut încălcări de lege și s-a prezentat la acțiunile de urmărire penală și în ședințele de judecată, reprezintă niște împrejurări obișnuite care caracterizează inculpatul, împrejurări care de fapt în nici un mod nu micșorează esențial gravitatea infracțiunii comise și consecințele acesteia, circumstanțe care de altfel au fost reținute inclusiv și de parte acuzării la solicitarea unei pedepse pentru o infracțiune gravă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni, pe când limita sancțiunii maxime prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, constituie 7 ani.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2021 a fost admis apelul procurorului, casată parțial, în latura pedepsei, sentința Judecătorei Bălți, sediul Fălești din 19 iulie 2021, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care au fost excluse prevederile art. 90 Cod penal, în privința lui Gașco Ruslan, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii conform art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, dispunând executarea reală a pedepsei cu închisoare pe un termen de 3 (trei) ani 6 (șase) luni, în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul farmaceutic, ori de administrării substanțelor drogurilor, etnobotanicilor sau analogilor acestora pe un termen de 4 (patru) ani.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței.

4.1 Instanța de apel urmare a examinării probatoriului administrat și a argumentelor invocate a reținut că sentința corespunde prevederilor art. 384 și 389 Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Instanța de apel a considerat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Gașco Ruslan în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, individualizată prin păstrarea ilegală a drogurilor în proporții mari, săvârșite în scop de înstrăinare.

Colegiul ținând cont de prevederile art. 75 Cod penal, analizând cauza din perspectiva criticilor privind greșita individualizare a pedepsei, a constatat că, atât cuantumul, cât și modalitatea de executare a pedepsei

aplicate inculpatului, nu au aptitudinea de a asigura realizarea scopului pedepsei. În ceea ce privește cuantumul pedepsei aplicate, instanța a reținut că, nu s-a ținut seama de gradul concret de pericol social rezultat din modul concret de comitere a faptei, consecințele faptei, datele personale ale inculpatului (caracteristica pozitivă la locul de trai, nu se află la evidența medicului narcolog – psihiatru, fără de antecedente penale) și conduita procesuală a acestuia (caracterizată prin atitudinea de nerecunoaștere a faptei și refuzul de a face declarații) și nu a identificat, în speță, împrejurări pertinente care să justifice acordarea de circumstanțe atenuante judiciare.

S-a considerat că datele ce țin de persoana inculpatului, respectiv aflarea în relații de concubinaj, existența la întreținere a doi copii minori, vârsta tânără a inculpatului, lipsa antecedentelor penale, nu pot fi luate ca circumstanțe ce pot face posibil suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Totodată, instanța de apel a apreciat că, executarea sancțiunii în regim de detenție este necesară pentru realizarea scopului pedepsei, respectiv prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și conștientizarea de către inculpat a consecințelor faptei comise. Sub acest aspect, instanța de apel a avut în vedere că, prin fapta comisă, inculpatul Gașco Ruslan a adus un grav prejudiciu societății, chiar prin modalitatea concretă în care a acționat. Astfel, argumentul instanței de judecată precum că, aflarea în relații de concubinaj, existența la întreținere a doi copii minori, vârsta tânără a inculpatului, lipsa antecedentelor penale, nu reduce din pericolul social al infracțiunii comise de către ultimul, iar suspendarea condiționată a pedepsei închisorii nu-și va atinge scopul de corectare și educare.

Relevante au fost considerate argumentele apelantului, precum prezența pedepselor anterioare mai blânde, care au un caracter ascendent, inclusiv neprivative de libertate, aplicate de către instanțe anterior cu scop de reeducare, nu și-au produs efectul scontat, iar ca urmare a comis o infracțiune din categoria celor grave.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Janu Anatolie în numele inculpatului, prin care invocând incidența pct. 10) a dispozițiilor alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2021, cu dispunerea rejudecării cauzei în alt complet de judecată.

În susținerea recursului a invocat că:

- inculpatul nu a recunoscut fapta incriminată și a refuzat să facă careva declarații, beneficiind de drepturile sale în acest sens, iar faptele date consideră că nu pot fi apreciate în detrimentul său;

- existența circumstanțelor atenuante, cum sunt: caracteristica pozitivă

de la locui de trai, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, lipsa antecedentelor penale, ocupația utilă (munca peste hotare), existența și menținerea relațiilor de familie, chiar și prin concubinaj, existența la întreținere a doi copii minori, lipsa oricărei informații precum că Gașco Ruslan anterior s-a mai ocupat de acest gen criminal (cu substanțe narcotice), iar careva circumstanțe agravante în privința inculpatului nu au fost invocate și constatate;

- instanța de apel greșit a individualizat pedeapsa inculpatului, iar instanța de fond corect a ajuns la concluzia că ultimul poate fi reeducat fără a fi privat de libertate;

- pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane, iar practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit;

- inculpatului i se poate oferi o șansă de corectare în condiții de libertate, cu impunerea la respectarea anumitor restricții în temeiul art. 90 alin. (6) Cod penal.

6. În temeiul art. 431 alin. (1), pct. 1¹ Cod de procedură penală, procurorul, a prezentat referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru netemeinicia recursului ca inadmisibil.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că partea apărării a invocat în calitate de temei pentru recurs, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Verificând materialele cauzei, prin prisma temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, instanța de recurs constată că argumentele recursului apărării se concentrează asupra dezacordului cu pedeapsa aplicată, care în opinia recurentului este prea aspră, implicit asupra modalității de executare a acesteia, în opinia recurentului fiind necesară aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În acest context, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Analizând soluția instanței de apel, care a menținut pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 6 luni, cu executare în penitenciar

de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul farmaceutic, ori de administrării substanțelor drogurilor, etnobotanicilor sau analogilor acestora pe un termen de 4 ani, aplicată de către prima instanță, modificând modalitatea de executare a acesteia prin excluderea prevederilor art. 90 Cod penal, Colegiul penal conchide că instanța a motivat pe deplin și suficient necesitatea aplicării pedepsei sub formă de închisoare cu executare în penitenciar, motivare care este corespunzătoare practicii judiciare, ținându-se cont de toate circumstanțele prezentei cauze penale și cele personale ale inculpatului Gașco Ruslan, care potrivit materialelor cauzei, anterior a fost condamnat, prezența pedepselor anterioare mai blânde, care au un caracter ascendent, inclusiv neprivative de libertate, și cu toate acestea inculpatul a comis cu intenție o nouă infracțiune, aspect care justifică complet aplicarea pedepsei sub formă de închisoare.

Cu referire la alegațiile recurentului privind necesitatea dispunerii suspendării executării pedepsei cu închisoare, Colegiul penal notează că în conformitate cu art. 90 alin. (1) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre perioada de executare a pedepsei în închisoare și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă, precum și motivele condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei.

Astfel, Colegiul penal evidențiază că lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Astfel, instanța de apel corect a reținut că inculpatul a comis o nouă infracțiune din categoria celor grave, cu intenție, și luându-se în considerație pericolul social al infracțiunii respective și personalității inculpatului, care este predispus de a comite fapte supuse răspunderii penale, instanța de recurs atestă iraționalitatea modificării modului de executare a pedepsei stabilit de instanța de apel.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii,

atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a quantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu periculozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este cazul să o acorde.

Astfel, luând în considerație personalitatea inculpatului, Colegiul penal conchide asupra faptului că infracțiunea comisă de către Gașco Ruslan nu reprezintă un incident în viața acestuia, dar acțiuni intenționate, fapt care determină lucid temeinicia soluției instanței de apel privind executarea reală a pedepsei cu închisoarea stabilite inculpatului Gașco Ruslan.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal conchide că hotărârea instanței de apel în latura atacată de către partea apărării, nu conține erori ce ar duce la casarea acesteia.

Astfel, analizând în cumul argumentele invocate de către recurent în susținerea recursului declarat, Colegiul penal atestă că acestea au constituit obiect de examinare în instanța de apel, asupra căroră instanța s-a expus, complet, argumentat și motivat.

În acest sens, Colegiul penal face trimitere la pct. 37 a hotărârii CtEDO din 16.02.2010 în cauza Albert vs. România, în care s-a statuat că, art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (cauza Van de Hurk vs Olanda, din 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea

motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar constatând temeinicia motivării soluției instanței de apel, o însușește integral întrucât această instanță a oferit răspunsuri complete și argumentate tuturor problemelor esențiale invocate în speță, pedeapsa aplicată inculpatului fiind una proporțională și echitabilă faptelor comise.

Ținând cont de cele constatate supra, Colegiul penal conchide că eroarea invocată în recurs nu și-au găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Janu Anatolie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Gașco Ruslan xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată este pronunțată la **06 iunie 2022**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Boico Victor

Diaconu Iurie